

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

rerposten, fordi han foretrak at undervise fremfor at demonstrere.

Det, jeg i den forbindelse efterlyser, er arbejdsministerens og i dette tilfælde kulturministerens holdning til disse fagpolitiske repressalier.

Formanden:

Ministeren for kulturelle anliggender svarer for arbejdsministeren.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Da arbejdsministeren er forhindret i at være til stede, skal jeg svare på arbejdsministerens vegne.

Jeg kan sige, at arbejdsministeren intet kendskab har til sådanne reaktioner, som er nævnt i spørgsmålet fra hr. Uwe Jensen (Ribe a.), og arbejdsministeren har hverken adgang til at skaffe sig yderligere oplysninger derom eller til at foretage sig noget, hvis sådanne reaktioner skulle være forekommet.

Uwe Jensen (Ribe a.) (FP):

Jeg skal i denne forbindelse blot sige, at jeg skal sørge for, at de relevante pressemeddelelser tilgår arbejdsministeren.

Hermed sluttede spørgsmålet.

2) Til ministeren for kulturelle anliggender af: Poulsgaard (FP):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage på baggrund af, at Ekstra Bladet den 28. marts 1979 anfører, at Danmarks Radio har verdensrekord i høj licens, og at mødeaktiviteten i Danmarks Radio også tangerer verdensrekord?«

(Spm. nr. 768).

Skriftlig begrundelse.

Tit slutter en fest med, at deltagerne i festen synger: hvem skal nu betale? I dette tilfælde er det selvfølgelig forbrugerne af Danmarks Radio, der skal betale – men hvad er det, de skal betale for? Ifølge Ekstra Bladet er der sket en personaleforøgelse på 18,6 pct. siden 1974–75, men antallet af danskproducerede TV-programmer er faldet med 4,7 pct., og det er i hvert fald spørgerens opfattelse, en opfattelse, jeg deler med mange, bl.

a. Ekstra Bladet, at det går ikke med den undskyldning, at kvaliteten af de danskproducerede programmer er blevet bedre – snarere tværtimod.

Indtil man får en anden ledelsesform i Danmarks Radio, må man nok regne med, at nedturen fortsætter, forstået på den måde, at der bliver flere og flere ansatte og mindre produktion, altså Parkinsons lov får lov til at udfolde sig.

Hvornår vil ministeren indrømme, at de politiske udnævnelser, der foregår i Danmarks Radio, umuliggør en fornuftig administration, og at det eneste alternativ til Danmarks Radio og TV er et reklamefinansieret radio/TV.

Poulsgaard (FP):

Mit spørgsmål har fået aktualitet her i de senere dage, hvor vi næsten ingen radio og TV har, men hvor der holdes faglige møder, og næste år er det vel dobbelt verdensrekord, man er kommet op på derude.

Jeg vil bede ministeren, når han nu går på tallerstolen, ikke bare komme med det sædvanlige: det er ikke mit bord, det er noget, som radiatorådet må afgøre, og hvad ved jeg. Vi har en kulturminister i dette land, og han er den øverste ansvarlige. Vi kan simpelt hen ikke tolerere dette her.

I Ekstra Bladet fra den 28. marts skriver man, at der er sket en personaleforøgelse på 18,8 pct. siden 1974 og 1975, men at antallet af danskproducerede TV-programmer er faldet med 4,7 pct. Det er jo Parkinsons lov i renkultur, der her får lov til at udfolde sig. Man bliver også nervøs ved den licensforhøjelse, der nu er på trapperne, for hvis man ikke får den, skal udsendelser som »Gæt en sang« og »Matador« og sådanne populære ting sløjfes. Men jeg håber virkelig, at ministeren kan give et svar, de også kan forstå i Danmarks Radio.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Det er beklageligt, at hr. Poulsgaard efter at have siddet så mange år i tinget stadig væk siger, at jeg er den øverste ansvarlige for Danmarks Radio. Jeg er ansvarlig for budgetterne i Danmarks Radio, men ikke for programvirksomheden og ikke for, hvad der sker i Danmarks Radios indre liv. Det burde